

[Poul Dalsager.]

politikken for et meget vigtigt led i vor erhvervspolitik og vore bestræbelser for at skabe bedre muligheder for befolkningen i de egne, som traditionelt er ramt af vanskeligheder med beskæftigelsen. Regeringen er således i gang med at udarbejde forslag til forbedring af den nuværende egnsudviklingslovgivning og det er med tilfredshed, socialdemokratiet har konstateret, at denne lovgivning kan fortsætte og udbygges ved medlemskab i EF.

Som jeg har gjort opmærksom på tidligere i min tale, mener jeg naturligvis ikke, at Danmark ikke kan klare sig uden for fællesmarkedet. Det gælder både i økonomisk og i anden henseende. Vi vil også i fremtiden kunne regne med at handle med EF, men på ganske andre betingelser end dem, vi ønsker.

Det er jo ofte sagt, at Europa ikke kun er fællesmarkedet, og at der findes mange lande uden for fællesmarkedet, som Danmark i givet fald må satsse mere på at handle med. Her nævnes først og fremmest østlandene. Men handel forudsætter nu engang, at der både er en køber og en sælger. Vi har måttet konstatere i de seneste år, at vort handelsomkvem med østlandene har været stagnerende. Jeg tror, man overser, at østlandene også er i færd med at opbygge deres fællesmarked, Comecon, der også bygger på en stedse øget grad af selvforsyning og altså er østlandenes modstykke til fællesmarkedet.

Det kan vel i denne forbindelse være værd at nævne, at Østtyskland igennem toldaftaler med Vesttyskland i meget vid udstrækning har frihandel med fællesmarkedet, således at der er sket en udvidelse af fællesmarkedets handel med østlandene også ad denne vej. Der er vel i øvrigt grund til at fastslå, at medens vor handel med østlandene har været stagnerende, har fællesmarkedet som helhed kunnet opvise en stigende handel med østlandene.

Det hævdes, at vi som medlemmer af fællesmarkedet kapitalmæssigt vil blive afhængige af de store internationale og multinationale koncerner, og at det er bedre med de mindre økonomiske enheder. Med hensyn til de små økonomiske enheder er jeg overbevist om, at de uanset fællesmarked eller ej nok må imødesee stigende vanskeligheder i

fremtiden. Vi kan da således også i dag i Danmark konstatere, at det i meget høj grad er den internationale kapital, som overtager danske virksomheder. Det gælder derfor også for socialdemokratiet om, at det udvidede EF og den europæiske fagbevægelse tager disse problemer op, idet vi tvivler på, at disse problemer kan løses på national basis.

Hvis man i øvrigt skal diskutere alternativer, hvilket jeg som sagt mener er vanskeligt, er der dog et alternativ, som man allerede nu kan fastslå ikke eksisterer, nemlig den nuværende situation. Thi efter den 1. januar 1973 eksisterer EFTA i realiteten ikke længere, og de store fordele, som dansk industri har haft af EFTA-samarbejdet, vil i nogen grad forsvinde, såfremt vi holder os uden for det store europæiske marked, selv om vi kunne få en eller anden frihandelsaftale med EF.

Debatten om det politiske indhold i EF-samarbejdet har efter min opfattelse først og fremmest drejet sig om det udenrigspolitiske, og her er det socialdemokratiets standpunkt, at vi ikke accepterer et udenrigspolitisk samarbejde, der betyder, som det er sagt, at Europa kommer til at tale med én stemme. Vi vil således heller ikke acceptere opbygning af overnationale organer i EF til varetagelse af udenrigspolitiske spørgsmål.

Hvad angår forsvars- og sikkerhedspolitikken, har vi samme opfattelse, nemlig at dette ikke er et EF-spørgsmål, men et spørgsmål, som fortsat må forhandles i NATO. Det er ikke en opfattelse, Danmark er alene om, den deles af andre lande i EF.

Påstanden om, at de danske politiske organer: regering, folketing, administration osv., kun bliver et appendiks til fællesmarkedskommissionen og til Ministerrådet, tror jeg heller ikke meget på. Der er intet i den hidtidige udvikling i fællesmarkedet, som underbygger, at sådanne postulater er rigtige. Der er f. eks. ingen som helst grund til at tro på, at folkene og regeringerne i de andre fællesmarkedslande skulle tilstræbe en udvikling, som betød, at de fik mindre indflydelse på vigtige dele af deres egen politik.

Jeg lægger også her vægt på at konstatere, at det fællesmarked, vi bliver medlemmer af, er et andet fællesmarked end det, vi kender i dag, idet det bliver et fællesmar-